

— Награда ли? — О, лесна работа е то! Слушай, Гризанке: я направи въ хамбаря на пода дупка, па изъ нея сипвай да падатъ долу на земята зрънца. . . Друга награда не искамъ. Тогава ние съ васъ ще разбогатѣмъ и ще си живѣмъ въ миръ и съгласие . . .

Сивчо билъ най-хитрото врабче на свѣта и много лесно прѣдумалъ Гризанка.

— Добрѣ. Много хубаво, казала тя, и още сжщата нощъ прѣгризала нѣколко дупки на пода въ хамбаря. Зжбитѣ я заболѣли, но тя пакъ точно си изпълнила обѣщанието.

Зрънца отъ мамули, ржжъ, ечемикъ, жито, просо и други, почнали като струйка да текатъ долу на земята подъ хамбаря . . .

Съмнало се. Врабчето свикало своитѣ роднини и другари. Нахранили се до насита и почнали да пѣятъ доволни, весели и щастливи.

А день слѣдъ день се бързо изминавали. Отишла си есенъта, а слѣдъ нея още по-бързо хврѣкнали и зимнитѣ мразовити дни.

Пукнала мила пролѣтъ. Хамбарятъ билъ празенъ. А нашъ Сивчо гладкъ и мазенъ цѣлъ день възпѣвалъ хубоститѣ на бѣлия свѣтъ. . .

Г. Пѣйчевски.

